

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Nancy Paulussen

tegen

De Standaard en standaard.be

Met een brief van 10 april 2018 dient mevrouw Nancy Paulussen een klacht in tegen De Standaard en standaard.be. Aanleiding is een artikel van 17 februari 2018 onder de titel *Gesjoemel bij politievakbond NSPV. Gert Cockx moet voor rechter verschijnen*. Redactiemanager Toon van den Meijdenberg van Mediahuis antwoordt met een brief van 3 oktober, waarop Nancy Paulussen repliceert met een brief van 8 november 2018.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 13 juni 2019. Nancy Paulussen woonde de hoorzitting bij, samen met haar echtgenoot Gert Cockx. Voor De Standaard en standaard.be waren journaliste Eline Bergmans en adjunct-hoofdredacteur Inge Ghijs aanwezig.

DE FEITEN

Het artikel gaat over de beslissing van de raadkamer van Mechelen om Gert Cockx, gewezen voorzitter van politievakbond NSPV, en zijn echtgenote door te verwijzen naar de correctionele rechtbank. Cockx zou gesjoemeld en zichzelf verrijkt hebben met geld van de politievakbond en moest zich verantwoorden voor schrijftvervalsing, passieve omkoping, belangenvermenging en verduistering door ambtenaren.

Mevrouw Paulussen en haar bedrijf CMS zouden volgens het artikel een vergoeding van 10 procent gekregen hebben voor de organisatie van vergaderingen van het NSPV in luxehotels. Voor een nieuw logo had Cockx CMS in de arm genomen, terwijl niemand wist dat de firma in handen was van zijn echtgenote. Cockx zegt daarover in het artikel dat hij zijn vrouw aansprak om de scherpste prijs te realiseren. In een ander geval zou de bvba Van Bavel, als dank voor een bestelling van de vakbond, een commissie van 10 procent betaald hebben aan mevrouw Paulussen. Hierop reageert Cockx dat hij door de tussenkomst van zijn vrouw een korting van 30 procent kon bedingen bij het bedrijf. De journaliste schrijft dat Cockx de aantijgingen altijd ontkend heeft en zegt dat het om een lastercampagne gaat.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAAGSTER is de echtgenote van gewezen NSPV-voorzitter Gert Cockx. Ze zegt dat het artikel fouten bevat en lasterlijk is en is boos omdat zij geen wederhoor heeft gekregen. Ze vindt ook dat het artikel haar onterecht identificeert.

Klaagster zegt dat de NSPV haar destijds heeft aangezocht vanwege haar jarenlange ervaring in reclame, marketing en public relations. Ze heeft lang en veel gewerkt voor de vakbond. Ze reserveerde hotels en wijst erop dat men geen prijsafspraken kan maken als men telkens van hotel wisselt. Maar ze nam daarbij geen tien procent op de rekeningen. De term luxehotels noemt ze sfeerschepping. Het ging niet over luxehotels, maar om hotels met accommodatie

voor 140 personen. Overigens stelde het Parket-Generaal dat de facturatie niet overdreven was.

De bvba Van Bavel had volgens klaagster geen afspraken met haar, maar met het NSPV. Ze heeft die uitgevoerd en gewoon loon naar werk aangerekend.

Wat het logo van de vakbond betreft, bevestigt de ontwerper in een mail dat de afspraken met haar echtgenoot altijd formeel en correct verlopen zijn.

Maar de rechter gelooft deze bewijzen niet en heeft ze niet gelezen, zegt klaagster, die er ook op wijst dat de vakbond NSPV een private en geen openbare VZW is en bijgevolg mag samenwerken met wie hij wil.

Klaagster en haar echtgenoot spreken niet tegen dat in de doorverwijzing van de raadkamer sprake is van commissielonen van tien procent voor hotels en voor de bvba Van Bavel. Maar over de bvba Van Bavel spreekt het parket van een commissie in ruil voor een bestelling en niet uit dankbaarheid, zoals de journaliste schrijft. Bovendien spreken het parket van Mechelen en het Parket-Generaal elkaar op een aantal punten flagrant tegen, terwijl de journaliste het parket opvoert als het evangelie. Ze zegt dat ze de visie van het parket weergeeft, maar kende alleen de algemene rubrieken en niet de concrete feiten. Klaagster vraagt zich af of De Standaard fungeert als spreekbuis van het parket of van een of andere partij in het geding.

Het artikel wekt door die aanpak de indruk dat klaagster zich schuldig heeft gemaakt aan feiten die zich nooit hebben voorgedaan. Uit het uiteindelijke vonnis blijkt immers dat klaagster en haar echtgenoot voor meer dan de helft van de zaken onterecht doorverwezen zijn en dat klaagster vrijgesproken is voor de commissie van tien procent op hotelrekeningen.

Verder vindt klaagster het ongehoord dat ze vóór publicatie geen kans op wederhoor heeft gekregen. De journaliste heeft haar of haar echtgenoot niet gebeld om hun deel van het verhaal te horen. In de tijd dat haar man voorzitter was van het NSPV hing men voortdurend aan de lijn, maar nu kende men blijkbaar het telefoonnummer niet. De journaliste had op zijn minst de moeite kunnen doen om de zaken te toetsen of een reactie te vragen op de beschuldigingen. Klaagster en haar echtgenoot hadden met genoeg hun visie toegelicht.

De journaliste zegt dat het standpunt van de echtgenoot van klaagster duidelijk aan bod komt in het artikel en dat ze hem beschouwde als de woordvoerder van het echtpaar. Klaagster antwoordt daarop dat haar man mag reageren, maar dat ze daar meestal ook iets aan toe te voegen heeft. Ze had over eventuele vragen van de pers overigens afspraken gemaakt met haar advocaat.

Klaagster neemt er ten slotte aanstoot aan dat het artikel haar beperkt identificeert door de vermelding van haar voornaam en eerste letter van haar familienaam, terwijl ze zelf nooit naar buiten gekomen is met haar verhaal.

DE STANDAARD zegt dat het artikel gaat over de doorverwijzing door de raadkamer. Dat is een nieuwsfeit en op zo'n moment luistert de journaliste naar de woorden van het parket en geeft die visie weer. De argumentatie van de beschuldigde komt aan bod op het moment van de zitting ten gronde, wat ook gebeurd is.

De kwalificaties van de doorverwijzing door de raadkamer waren valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, misbruik van vertrouwen en passief private omkoping. Uit de dagvaarding blijkt dat klaagster en haar echtgenoot voor een zeer groot aantal feiten vervolgd werden. Ze richtte haar bedrijf op in oktober 2013 en zette het stop in juni 2014. Het staat vast dat ze veel betalende opdrachten kreeg van haar echtgenoot als voorzitter van het NSPV en dat ze factureerde via onbegrijpelijke omwegen. Het echtpaar bewandelde ingenieuze wegen om te verbergen dat ze zichzelf opdrachten gaven en diverse commissies op die opdrachten ontvingen, zoals duidelijk blijkt uit de dagstelling van het openbaar ministerie. Dat zou gebeurd zijn met verschillende firma's voor verschillende activiteiten en de bedragen in de dagvaarding zijn aanzienlijk. De journaliste geeft daarvan concrete voorbeelden in het artikel en doet dat in de voorwaardelijke wijze.

Klaagster neemt aanstoot aan de term luxehotels, maar zo presenteert het hotel in kwestie zichzelf.

Klaagster verdedigt zich met getuigenissen van bedrijven en commerciële contactpersonen aan wie ze opdrachten toevertrouwde, maar hun getuigenissen zijn van generlei waarde en hebben ook het parket en de raadkamer niet kunnen overtuigen. Zij kunnen immers onmogelijk toegeven dat er iets mis was en dat er sprake was van verdoken commissies.

Klaagster verschuilt zich ook achter het feit dat het NSPV de berichtgeving betreurd heeft, maar het is nogal evident dat de vakbond verveeld zat met het dossier en de aanhouding van zijn voorzitter en diens echtgenote.

Wat wederhoor betreft, heeft de journaliste de echtgenoot van klaagster gecontacteerd in 2015, toen de zaak aan het rollen ging. De echtgenoot wierp zich op als de woordvoerder van het echtpaar. Hun mening komt overeen en de journaliste ging ervan uit dat die één en ondeelbaar is. De journaliste heeft de echtgenoot naar aanleiding van het recente artikel niet opnieuw gecontacteerd omdat hij vooral mist spuide en niets toevoegde aan de feiten. Bovendien is het bij een doorverwijzing door de raadkamer niet gebruikelijk om de verdediging van alle partijen in de krant te brengen. Dat gebeurt op het moment van het proces. Dat de journaliste de echtgenoot van klaagster niet opnieuw gecontacteerd heeft, betekent overigens niet dat er geen loyaal wederhoor gegeven is. In het artikel staat op vier plaatsen duidelijk dat klager zijn onschuld uitschreeuwt en spreekt van een lastercampagne.

Wat identificatie betreft, vermeldt het artikel enkel de voornaam en eerste letter van de familienaam van klaagster. Dat is gerechtvaardigd omdat ze de spilfiguur is in een grote fraudezaak met maatschappelijk belang. De zaak draait rond de wijze waarop zij en haar echtgenoot, als voorzitter van het NSPV, zich volgens het parket onrechtmatig hebben verrijkt. Klaagster is medeverdachte en medespilfiguur en het is noodzakelijk om naar haar te verwijzen als de echtgenote van de voorzitter. De beperkte identificatie ligt bovendien ook in lijn met de berichtgeving in andere media.

De Standaard besluit dat klaagster intussen veroordeeld is tot twaalf maanden voorwaardelijke gevangenisstraf.

BESLISSING

Het artikel gaat over de doorverwijzing door de raadkamer van klagster en haar echtgenoot naar de correctionele rechtbank. Uit de dagstelling van het openbaar ministerie blijkt duidelijk dat klagster werd doorverwezen vanwege commissies die ze zou ontvangen of aangerekend hebben bij opdrachten van of voor het NSPV, zoals in het artikel staat. De Raad is dan ook van oordeel dat deze passages over klagster stroken met het principe van waarheidsgetrouwe berichtgeving.

Wat wederhoor betreft geeft het artikel het standpunt van de echtgenoot van klagster weer over het geheel van de beschuldigingen ten aanzien van hem en zijn vrouw, en meer specifiek op de beschuldigingen ten aanzien van klagster in verband met de commissies. De journaliste schrijft ook duidelijk en herhaaldelijk dat de echtgenoot de aantijgingen ontkent en spreekt van een lastercampagne. Aangezien de dagvaarding klagster en haar echtgenoot samen betrof, kan het standpunt van de echtgenoot als loyaal wederhoor voor hen beiden worden beschouwd. Dat de journaliste klagster of haar echtgenoot met het oog op het betwiste artikel niet opnieuw gecontacteerd heeft, doet niets af aan de loyale weergave van hun standpunt. Bovendien komen de beschuldigingen die in het artikel aan bod komen en waarvoor klagster werd doorverwezen van een officiële gerechtelijke instantie, en is het in die context geoorloofd om ze weer te geven zonder vooraf een reactie te vragen. De Raad is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het principe van wederhoor.

Ten slotte is de Raad van mening dat het artikel klagster, met de vermelding van haar voornaam en eerste letter van haar familienaam, niet overdreven identificeert. Dat ze hoe dan ook identificeerbaar is, is onvermijdelijk omdat het artikel gaat over de gezamenlijke doorverwijzing van haar en haar echtgenoot, die als voorzitter van de politievakbond een publiek figuur was. Gezien die context is er ook sprake van een gewichtig maatschappelijk belang. De Raad is daarom van oordeel dat het artikel strookt met de richtlijn bij artikel 23 van de code over identificatie in gerechtelijke context.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 12 september 2019